

(א) [גדרים: ז: מזר.ז., (ז) 'ע]
 מוס' לקמן נט. ד"ה ולא,
 (ג) לקמן נח., (ד) מקוואות
 פ"ט מ"א, (ה) 'ע"ז,

מוסף תוספות

א. [אלא] שכרובות סביב
שערותיה שכן דרך נשים
שכרובות קדושות בהן
בחזקת ומקדושת היטב.
לזכר וזכר ע"ש ש"ס פ"ד
לזכר א. ב. מבוער יום.
רע"ש. ל. לזכר גדולתו
חייבת משום בונה ולבנה
דלא מחייב מי"מ [אינא].
מ"ס ה"ש. ד. הלכך לזכר
למיגור בהן דלמא שריא
להו, ודא הוציא לטבול
בשבת צריכה לטמול
קלות שערותיה כמבוער
ימים אלא מירי בחזקת
ננותנין על שערות ראשה.
פסקי פלתי"א פ"א [ולא]
מאפשרי דל שחאשה
קולעת שערות כמין
קלפיה. רע"ש. ו. וי"ט
אר"ס קינן ש"ג קטל ופני".
ו. [ונכנסה בגדיה ורביס]
שהיו לובשת וסרכס של
נשים שלטת בשערות
טבילה. רע"ש. א. ודא.
מוכח בגמ' דבכל דבר
שהיא מקדשת שלא ידא
לזכר בשבת טבילה שייך
למיגור אפי"ס שאינו
חוצץ. מ"ס ה"ש.
א. ודאי לובשת מיד
לאחר הטבילה. מ"ס
ה"ש. א. שאין אדם
מוריש בהן כל שעה.
רע"ש. ו. ולפיכך מותרת
לצאת בחגורה של כסף
שאם תשלטנה תהא
מותרת מלבוש. רע"ש.
א. מוש. מ"ס ה"ש.
א. ולא חיישינן שאם
תחיתו תרובים ד' אמות
בידה. מ"ס ה"ש.
א. ודאי בזמן מועט
דחפשה לבישה לא
תשכח השבת. רע"ש.
א. שקשור ומחיר כמה
פעמים בידיה. מ"ס
ה"ש. ד. א. נפל. מ"ס
ה"ש. דגראה דהוא
מתכין לתעריף להוציא
ולחלוכי למקום אחר.
ס. תמונה קינן לז"ס.
ט. והניין דמסיב בה
ובכל שאל קישורו בשיר
ותכבוע שוא נראה
כמתכין להוצאה. מ"ס
ה"ש. ו. כיין דקני
במתכין דחז"ל צמר דחז"ל
פ"ח חוצץ. מ"ס ה"ש.
א. לפי כשהתחזק רך
יותר נדבק בו חוצץ. מ"ס
ה"ש. י. וי. הדבר
הקשה יותר מתהדק
במקום הקשה ממה
שמתהדק בו הדבר שחזק
ר. רע"ש. ו. [והניין]
טמאט משה דהיי דבמר
נדבק כמה דהיי עילוי
יותר מן הפשתן אפי"ס
מתוך שחזמר רך המים
המים נכנסין בתוך החוט
ועוברין עד הכשר משא"כ
בחוט פשתן שחזמר קשה
שאינן המים נכנסין בתוכו.
ח. רע"ש. ו. אפי"ס
ששניה קשין הם. מ"ס
פשתן קשה יותר משע
מיהו קשה לרבנן דבמר
ע"ג שער דהיינן רך ע"ג
קשה חוצץ ובושער ע"ג
שער דהיינן קשה ע"ג
שער מדור לז"ס יהודה
דאחי חוצץ. רע"ש. ו. יהודה
סבא פליגי ר. יהודה
ורבנן. מ"ס ה"ש. א. או
שאין קשיו חזק כי"כ
כשער מדור ר. יהודה
הקשה וכו' קאמר ר. יהודה
דש' צמר ושל שער אין
חוצץ מפי שהמים באין
בהן לא חזר טמאט
לחזר צמר מפי שצממו

במה אשכ יואל. דהוי תכשיט ולא משוי ואיכא דהוי תכשיט
ובזר ביה רבנן [והאמר ר' עקיבא] דלימא שלפא ומחזיא לחבריה חשיבותו
ודילימא אחי ליתויי ד' אמות: לא בחוטי זמר ופסאן ורצועה
שכראש. שקולתא ביה שדרה: **שכראש.** אכולהו קאי ובגמי' מפרש
טעמא: ולא טעבול ביה. משום חילצה:

במה⁽⁶⁾ אשה יוצאה ובמה אינה יוצאה לא

תצא אשה לא בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן ולא ברצועות שבראשה ולא תטבול בהן עד שתרפם ולא בטומפת ולא בסרביטין בזמן שאינן תפורים ולא בכבול לרה"ר ולא בבעיר של זהב ולא בקטלא ולא בנזמים ולא בטבעת שאין עליה חותם ולא במחט שאינה נקובה ואם יצאת אינה חייבת וחסאת: גמ' טבילה מאן דכר שמה אמר רב נחמן בר יצחק אמר רבה בר אבא מה טעם קאמר מה טעם לא תצא אשה לא בחוטי צמר ולא בחוטי פשתן מפני שאמרו חכמים בחול לא תטבול בהן עד שתרפם וכיון דבחול לא תטבול בהן עד שתרפם בשבת לא תצא דילמא מיתרמי לה טבילה של מצוה ושריא להו ואתי לאתויניהו ד' אמות ברה"ר בעא מיניה רב כהנא מרב תיכי חלילתא מאי א"ל אריג קאמרת כל שהוא אריג לא גזרו איתמר גמ' אמר רב הונא ברביה דרב יהושע כל שהוא אריג לא גזרו ואיכא דאמרי אמר רב הונא ברביה דרב יהושע חזינא לאחוותי דלא קפדן עליהו מאי איכא בין הך לישנא ובין הך לישנא איכא ביניהו דמנינן להך לישנא דאמר כל שהוא אריג לא גזרו הני גמ' ארוג ולהך לישנא דאמרת משום קפידא יכין דמנינא מקפד קפדא עליהו תנן התם ואלו חוצצין באדם חוטי צמר וחוטי פשתן והרצועות שבראשי הבנות ר' הורדה אומר של צמר ושל שער אין חוצצין מפני שהמים באין בהן אמר רב הונא וכולן בראשי הבנות שנינו מתקוף לה רב יוסף למעוטי מאי אילימא למעוטי דצואר ודמאי אילימא למעוטי דצמר השתא דך על גבי קשה חוצץ דך על גבי רך מיבעיא ואלא למעוטי דחוטי פשתן השתא קשה על גבי קשה חוצץ קשה על גבי רך מיבעיא אלא אמר רב יוסף היינו טעמא דרב הונא הלפי שאין אשה חונקת את עצמה איתבייה אביי הבנות יוצאות בחוטין שבאזניהן אבל לא בחבקין שבצואריהן ואי אמרת אין אשה חונקת עצמה חבקין שבצואריהן אמאי לא יאמר רבנא

במה אשה ב' לא בחושי צמר. מפרש בגמ' משום דילמא מימתימי לה טבילה של מנזה ושרי לכו ואמי לאתמייהכו ארבע אמות בכה"ר אומר ר"י דהיינו דוקא בחוטין שאינן נמוחין בקליעת השער אכל חוטין הנמוחין בקליעת השער יולאה בזה דבהכרח ליכא תלמוד דילמא שריא לכו כדתנן כדתנן בהמצינע

לְקַמֵּן דָּף (ד:): דְּאִיכְאָל לְכָל הַפְּחוֹת
דְּכִי אִיכְסוּר שְׂבוֹת בְּגוּדְלָת וּסְבָרָא הוּא דְּכִי
דִּישׁ אִיכְסוּר בְּעִשִּׂית קְלִיעָה ה"נ
שֶׁ אִיכְסוּר בְּסִתִּירַת קְלִיעָה¹ וְא"ת מֵהָאִי
שֶׁנוֹעֵמָא תַּהֲא אֲשֶׁה אֲסוּרָה לְאַתָּה בְּטִילִית²
הֲרֵא וְדִאי שְׂרִיא לֵה בְּשַׁעַת טְבִילָה
יִנְיָחוּשׁ דִּילְנָח אֲתִי לְאַתְמִי³ וְי"ל

למציצתם שהם עיקר מלבוש ליכא
למציצתם דאפילו בחול אין דרך ללכת
בלל ממקומו עד שילבישם חלל דוקא
למציצתם קטנים^י יש לחוש שאין מקפיד
אם אינם נוטין ורגילות הוא בחול

גליון הש"ס

במ' תיבי חלילתא מאי. עי'
בזחיס דף לד ע"א תוס' ד"ה
מקנחת:

לעזי רע"י

שקופי"א [קויפ"א].
 שבס עשירי רשת.
 יושק"א. סיכה, מכונה.
 אישפילג"א
 אישפנינגל"א]. סיכה
 שאינה נקובה).
 צינגל"א. חבק
 רצועת-בטן לסוס וכיו"ב).

יְבִינוּ חֲנָאֵל

פיר שטי
מבוא אשה ורעיה ורומה
לוי, ריבא, לא רצא אשה
לחיות; ר' אקמה רב נתמן
לחיות; שמו חזון לא
יבילה של שמו, ומוסר
תוצאות מן התורה ומלכות
ה' (אבות בריה, א)
יחיד חילתה לא גורו בהו
יבן, אחר חתונה רב
אמר בריה ד' רישעו וז'
בדקתמן ימי יחיד
חילתה ברחוקה ולא ראו
קפדי, ויבן דלא חזו לא קפדי
הו' יחיד חילתה,
אמר יחיד חילתה לא
תוצאות. ומוסר אבא
שיעו אין תוצאות ואפילו
אין קשורין ראש
הבנות, ואפי' שמוסר
אמר דלא הים נשכין
לשיעו ורצו חוצין, פלש
אמר שמו חזון חסות
אחר הבנות חסות, וכי'
אין קשורין בראש
הבנות, משתקעין בשרו
אין חסות, ולפיכך

לכ"ע אין חו"צין אף על פי שחטוי פשמן חו"צין לכולי עלמא יו"ט:
אלא א"ר יוסף. כ"פי שרז יוסף בעצמו מקשה שייך לומר אלא:
הכא

ד'הא עיילי צוה מיא מיהו כיוון דשקלי לה משום טיגוף אחי לאימיווינה
מי מפרשין דך קפידא לענין חליה דקדק"ל רובו ומקפיד עליו חוץ
הדק אימחר ואשמעין דלע"ג דלא עיילי ציה מיא כיוון דלא קפיד
מיהא מאי חוץ איכא למימר הא לאו חוץ הוא ואי אחיה למימר דהוא
היכא רחב הא נמי אריה הוא ומתא חוץ דפסטיקס לן דהיכא דמיטנסי
משה מסיני לא אתא לאיפלוני: ואלו חוץ כוונתם. משום דתני האתם
ל שער אין חוץ. דלא מיהדק על גבי שער: דבנות. קטנות. אורחא
עות לחודייהו קאי אללא אחוטין נמי קאי: למעוטי מאי. אשמעין רב
צוהרין דלא חייבי: ודמאי. הי חוטין אתא למעוטי דלא חייבי צוהר.
שר: מיציעא. בתמיה. הא ודאי על גבי רך טפי מיהדק: לפי שאין
חוטין שצוהיהם. שנותנין שם שלא יסתם הנקב: חזקין. ענקי רלוות
: חזקין. לשון קילקלי וחזק (לקמן דף סד.) צינגל"א לאסור רב סוס:
צטעל